

Dambo: acorralat

La compareixença televisiva de Damborenea, segrestant el cas a la justícia, que és a qui correspon condemnar o absoldre, no deixa de ser un 'show' que difícilment s'allunya de l'estratègia desesperada d'aquells que han assassinat o multiplicat la seua capacitat adquisitiva amb el pretext de combatre el terrorisme basc.

La compareixença en conferència de premsa de l'ex-secretari general dels socialistes biscaïns Ricardo García Damborenea ha disparat les alarmes psicològiques de no pocs demòcrates. D'una banda, per la inculpció del president del Govern central, Felipe González, a qui ha acusat d'autoritzar i donar cobertura política als GAL (Grupos Antiterroristas de Liberación). De l'altra, per l'assumpció dels GAL feta per Damborenea en primera persona, admetent la seua participació en el segrest de Segundo Marey i intentant justificar aquest terrorisme antiterrorista amb una cínica contextualització del moment en què es van produir els fets en qüestió.

Són diverses i quantioses les instàncies, la majoria emmarcades en una inequívoca opció política, que s'han apressat a veure en la confessió televisiva de Damborenea el vehicle que porta, per fi, a la intrigant 'X', que d'acord amb el parer de gran part de l'opinió pública se situa en les altes esferes de l'estat, i que segons aquestes *instàncies* recau indefectiblement sobre Felipe González. Però Damborenea, en el seu vòmit -pòstum?, no ha aportat proves concloents, sinó imputacions genèriques que no trauen el debat del terreny d'una paraula contra una altra: la d'ell contra la de González, que ha contestat amb energia i sense dilació la incriminació. La compareixença de Damborenea, segrestant el cas a la justícia, que és a qui correspon condemnar o absoldre, no deixa de ser un *show* que difícilment s'allunya de l'estratègia desesperada d'aquells que han assassinat o han multiplicat la seua capacitat adquisitiva amb el pretext de combatre el terrorisme basc.

Si un dels arguments més poderosos per a demostrar que González es parapeta darrere la 'X' és la lògica, segons aquesta mateixa lògica existeixen determinats daltabaixos en la vida de l'ex-secretari socialista biscaí que delaten l'escassa fiabilitat de les seues asseveracions. Les seues crispades apologies del terrorisme contra el terrorisme i la consegüent expulsió del PSOE el 1990 l'armen de ressentiment i despit contra els seus antics companys de credo, com va demostrar en les passades eleccions europees, en els mítings de les quals va aparèixer de teloner del líder del PP, José María Aznar. En aquesta representació d'histèria pre-estival, l'únic aspecte que ofereix poca discussió és que Damborenea s'ha alineat públicament amb els terroris-

tes. Que Damborenea és un terrorista amb la sang molt freda que s'ha llançat com un projectil humà contra el sistema.

En qualsevol dels casos, l'assumpte GAL no ha d'abandonar la seua via competent: la justícia, que ha d'arribar fins a la 'X' i més enllà encara, si és que darrere hi ha una suposada 'Y' i una 'Z'. I la discussió s'ha de produir en el recinte adequat: el Congrés dels Diputats. En cas contrari, la jove democràcia parlamentària espanyola corre el perill de ser substituïda per fagonades periodístiques fàtues de clan i envits dels jutges foradats que les alimenten. Les circumstàncies ja han situat el màxim òrgan de la democràcia en la tessitura d'una sala de reestrena, que a penes concita l'interès dels mateixos diputats. Hi ha més perills encara, derivats d'aquest estat de coses. La presumpció de la innocència va ser un triomf de la democràcia sobre la dictadura. Suprimir-la, o simplement obviar-la, és fer passos enrere, encara que el mòbil siga noble i pugui ser subscrit per col·lectius d'indubtable tradició democràtica, que, arribat el cas, sempre són els primers a lamentar-ho. A patir-ho.